

1913

ნაბაბაბა

საბავშვო
მხატვრობა

მხიარვალ-წამოგონებების

О. И. ШАНН

035060.
№ 11

რედაქციისაგან

ვისაც მთელი წლის ფული სრულად არა აქვს შემოტანილი და ათ ივლისამდე არ შემოიტანს, ჟურნალ „ნაკადულის“ გზავნა მოეწყობა.

მეცნიერული ჟურნალი

თბილისის
საბუნებისმეტყველო
ინსტიტუტი

წელიწადი 80-IX.

№ 11.

თბილისი, 1913 წ.

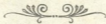
ეთამაშება—სურ. შპერლინგისა.

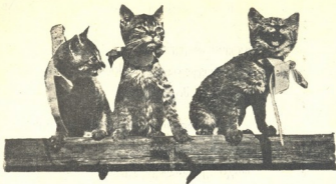

შ ი ნ ა ა რ ს ი:

ბროწისწული
ბიბლიოთეკა

I—ეთაპაშება, — სურ. შერლინგის.	1
II—რა ამბავია? — ლექსი შოთა მდვიძელასა	3
III—თესე!.. კაფე!.. — შოთახობა ი. სისარუღიასა	6
IV—ჩიტ-ბელურა, — ხაფსურა ზღაპარი, გალექსილი, (გაგრძელება) სტეფ. ძიშისკარიძეისა (კორტოხა),	13
V—მეტინარა, — (ერთ-მოქმედებიანი ზეეს, დასასრული, გადმოკეთებული რუსულიდან), ირაკლი ფერაძისა.	18
VI—მკითხველის წერილები	22
VII—ვისართობი: შარადა, ციფრების ამოცანა, რებუსი და აღსნა.	23

რ ა ა მ გ ა მ ი მ ი ა?

(ხალხურ კილოზე).

ანა უძახის შვილი-შვილს:

— ადექი, ბიჭო, ვიპო,
გახედე გარედ, გაიგე,
ნახე რა ამბავია!

— არაფერია, ფიქვა
იმხის მიაგ, მიაო,
კარი გაძიდე, აბრამო,
სახლში შექიშვი, მიაო!

რა ხანი არის, ჩიჩია
რომ აღარ მიგეძიან;
ო რაღაც საფრთხობელაა,
კაცით რომ რეციაო,—
ბაღსა და ალუბანსედა

ნიტები დაუფრთხილა,
 ამ დაწვევლილის შიშითა
 ველარუინ მიწნარეიაო.

მინდუნად თავგები ჭოტს და ბუს
 ერთიან გაუწევიდაო.

სოცი უსინსლავს ძელსსა,
 სოციც სხუას უელანაო;
 მთი სორო და ბუნაჯი
 ქარს მისით აუესიდაო.
 მუ სიამ მძიური დაჯიყურ,
 ვსუტეობაც ასე ურიდა!

ისაროს მისმა ენამა,
 თუ სეელ ვე მართალიდა;
 ბაღს და ბაღებდღს ვინ სიყის:
 კვლავ ჩორთაც უკენიდა;
 კაი ხინად ეახები
 სრულად არ მოუკამეიდა,
 თავგობ ნაკუწი თავობუი
 ბქეთ-იქითა ჭეურიდაო.

კბრი ვაუდეთ ცაცონა—
 მახრობელი ჭქვიდაო,
 ბლომად ბჭამეთ ხინად,
 ვამსე დაუსნით ფიდაო; *)
 უხვად მიბრთვით თავგეთ ძეფეს,

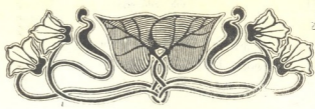
*) ფია—რძე.

სხვაც თუ რამ დაჰკლებია;
 დიდი ხნის მოამბეკსა
 რაც მისცემ—ღაღლიათ.

კაი ვაჟეცის სსხელი
 სუენთანც ვაუთქეათ: მცოდ
 თუ რამ ვაჟეს ახლად ბეღელში—
 მავისი უზარიათ,
 სუენი თავებთ სისილად
 სულ მავის კამქრადიათ.

შოი მღვიმელი.

თესე!.. კაფე!..

(გუგული).

(უძღვნი ეშანა თელორაძეს).

ითელ-ფრთებიანი ცისკარი აღმოსავლეთიდან ამოცურდა და გაჰკრწ ცის ლურჯ კამარას. ღრუბლის ნაფლეთები ცაზე ვარდის ფრად აუფავილდა. ცქვიტი სიო სვეიდან ამოცქრიალდა, მთის მკერდზე დახეტილ ნისლის ქულას მოჭსკია ფრთები და შორს, სვეში გადაუძახა. დილის

გრილი ჰაერი აღვიძებდა ეოველ სულდგმულს.

ეველასე უწინ ფრინველებმა გამოიღვიძეს. „თესე!.. კაფე!.. თესე!.. კაფე!.. თესე!.. კაფე!.. თესე!.. კაფე“!.. გადმოსძახა სოფელს მასლობელ ტყიდან გუგულმა. გუგულის სმა მოესმა ლოგინში მწოლარე ჰატარა ვიგოს, უცვებ ლოგინიდან წამოსტა, მიიბრინა განჯინასთან, კარი გამოაღო, მჭადს კიდევე ჩამოსტესა და მიურბენინა ვალიკოს, თავის თერთმეტი წლის ბიძა-

*) გურიაში გუგულს „თესე-კაფე“-ს ეძახიან; მისი „კუკუ“-ს ძიხილი ძლიერ წააგავს „თესე... კაფე“-ს... ძახილს, ამიტომ გურულ გლეხებს სწამთ, რომ გუგული „თესე-კაფე“-ს იძახისო.

შვილს, რომელიც წინა ღამით ესტუმრა ქალაქიდან გაცემას საადგილოდ.

ვალეკო გომნახიელი იყო. ის მამამ, იუნემ ჩამოიყვანა, თავის ძმისას, ზეტრუსას დასტოვა და საჩქაროდ, იმავე ღამეს-ვე დაბრუნდა ქალაქში.

გიგომ ღვიძება დუწყო ვალიკის:

— ვაღიციკე, ვალიკო, სჯაობსელი *) სჭამე, თორემ „თესე-კაფე“ გავაობებს, და სომ იცი—წელს ხეირიანად ვერ ისწავლიო.

ვალეკომ თვალები გახსილა, ცოტა არ იყოს, ეუცხივდა, რატომ ასე ადრე მადუციებს გიგო.

— ადუ, ვალიკო, რას გაბტერდი, მალე წაელანე ეს მჭადი, თორემ გაიგონებ „თესე-კაფეს“ ხმას და მერმე გვიან იქნება, — აჩქარებდა გიგო ვალიკოს. ვალიკო თვალებს იუშპნეტდა, არ იცოდა, თუ რასე აწვდიდა მას გიგო მჭადის ნატესს და ან რას ეუბნებოდა, რადგანაც არ იცოდა რა იყო „სჯაობსელი“, ან გიგოს „თესე-კაფე“ ის ამის მეტად ვერ სოფელში არ ეოფილა.

— რა დროს სჭამელია, გიგო, ღორ-მეცვლად სომ არა ვარ: გათენებისას სჭამელს მასწვდი, — ცოტა შერცხუნით უთხრა ვალიკომ.

— არა, კაცო, — სიცილით ეუბნება გიგო, — დამიჯერე, გადაელანე ეს სჯაობსელი და მერმე გეტყვი ვეფლაფერს.

როგორც იქნა, ვალიკომ გადაელანა მჭადის ნატესი.

— ჰოო, ასლა არა გიმხვს-რა, — სინარულით წამოიძინა გიგომ, როდესაც ვალიკომ მჭადი გადაელანა. აბა ასლა დუკდე უური, რას გაიგონებ... — ვალიკო სმენად გადაიქცა: არ იცოდა, თუ რას ოინბახობდა მასთან გიგო.

*) უზომოდ თუ გუგულის ხმას გაიგონებს გლეხი, იტყვის—გუგულ-მა მაჯობაო.

— თესე!.. კაფე!.. თესე!.. კაფე!..— დაიწყო გუგულები.

— გაიგონე?— ჰკითხა კიკომ.

— თესე-კაფეო, ვიღაც კაცი იძხის, — მიუგო ვალიკომ.

— ხა! ხა! ხა!..— გადინარნარა კიკომ, — კაცი-კი არა, ფრინველია „თესე-კაფე; თუ არა გჯერა, მალე განხეხე; ერთი აუღვეთ, სელ-პირი დაუბანოთ და შემდეგ წაუცივან; აი იქ, ჩვენ ტუქში იცის ჯდობა ხეხე, — უხეხა თითოთ აღმოსავლეთისაკენ კიკომ. ვალიკოს, ცოტა არ იყოს, შერცხვა: ნუ თუ სძენამ მიღალატაო; — აბა როგორ მოძენა, — გაიფიქრა გუგულები.

— თესე! კაფე!.. თესე! კაფე!.. — მოისმა კიდევ.

— ჰე! — წაშობიძხა ვალიკომ; — რას ძელაპარაკები, კიკო, რის ფრინველია: ფრინველი-კი არა, კაცია, თესე და კაფეო, — იძხის.

გუგულის ხმას მალე სსვა ფრინველებიც აჰქენენ; ისმობდა საამური ჟრიაბული. ვალიკოს აღტაცებებს სასლუვარი არ ჰქონდა, როდესაც გაიგონა სსვა-და-სსვა ფრინველების კალობა; თავის დღეში არ გაუგონია ერთად ამდენი ფრინველის ხმაურობა. წამოხტა მკვირცხლად ლოკინიდან და კიკოს მიამხა:

— ადუ, კიკო, წამო, მხეხე ის რაღაც შენი „თესე-კაფეო.“

მალე ორივე ტანთ-ხაცმულნი გამოვიდნენ ვარდ. კიკომ სავარცხელი და ჰირსახოცი აიღო ხელში და ვალიკოს ჰირის დასაბანად წაუძღვა წყაროსე. კზა-და-კზა ვალიკოს თვალს იტაცებდა მინდურის კუბილები, რომლებსაც ცვარ-მარგალიტებით მოეპარვათ გულ-მკერდი. კიკომ იწყო ჰირის-ბანა.

— საპონი არ გაქვს, კიკო? — შეეკითხა ვალიკო.

— რად გვინდა საპონი, კანათხოვარი ქალიძვილები სომ არ ვართ, რომ საპნით ჰირი ვიბანოთ? — გაიმართლა თავი

ციკომ, თუცა კარგად იცოდა, რომ სახონი საჭირო იყო, მაგრამ არ ჰქონდა.

— აჰა, სავარცხელი, — მიაწოდა ციკომ ვალიკოს, — ახლა ვიცი: სარკესაც მომთხოვე; მაგრამ, ა, აკერ წუბროში ჩაიხედე; მშენიერი სარკეა; ნახე, როგორ დაინახო შიკ შენი სახე.

ვალიკომ ჩაიხედა წუბროს ანკარა ემბახში და მართლაც მშენიერად დაინახა თავისი სახე.

— სომ კარგი სარკეა? — ჰკითხა ციკომ; — მაგრამ სახეს კარგად არ აჩვენებს: ხან ააცხვავებს, ხან დააგროძელებს.

— ხან-კი გააფართოვებს, — მიუგო ვალიკომ.

— ეს იმიტომ, რომ ჩვენი სარკეც ინძრევა; ხან სივრცე ემატება და ხან განი; აბა შესედე — ნიავი როგორ არჩევს!

— ჰო, მივხვდი, მივხვდი, — მიუგო ვალიკომ.

ვალიკოს ამხსობაში გუგული სრულიად დაავიწყდა.

— წაფიდეო ახლა, — უთხრა ციკომ, — როცა თბა დაიზარცნეს. მალე შეუდგნენ შთან. ვალიკოს არ ენახა არც შთა და არც ტეე; ცოტა არ იყოს, შექმინდა, ვაი თუ ეს დაუუდებელი კორა მოსკდეს და გამჭვჭეოსო. მაგრამ ეს შიში მალე გავუქრა, როცა ტეის ფერდობზე აეგაფებული შკერის და იელის *) ბუნქები დაინახა.

— ვიმ, რა ბადი არის! შებაღე სომ არა მცემს, ციკო, რომ ერთი თაიგული შეკონო? — ჰკითხა ვალიკომ.

— ეს არც ბადია და აქ არც შებაღე არის: რამდენიც გინდა, იმდენი თაიგული შეკონე; არავინ არაფერს გატევის. ეს ტეეა, ვალიკო; ეგაფილის გულითფინ ვინ რას გატევის.

ვალიკომ იწეო თაიგულების შეკონა; ერთი კონაც შეკონა; ის იყო, მეორე უნდა შეკონა, მიაღვა შკერის ბუნქს და

*) შკერი და იელი — ბუნქებია; გაზაფხულზე შკერი მუქწითლად ყვავის, იელი-კი — ყვითლად.

იწყო ევაზილების კრევა, რომ უცბად შეერთა. ფრრ...
ჭახ.ჭახ... გამოფრინდა შაში. გიგომ მიიბრინა ბუჩქთან და
მიც ბარტყები ნახა.

— ბარტყები!.. — დაიკვირა მან.

— არ ამოახსნა, გიგო: ცოდვა, — მიამხსნა ვალიკომ.

— ეს მე შენსე უკეთ ვიცი, ჩემო ვალიკო. ჩვენ მასწავ-
ლებელმა „მისის კავშირში“ ჩაგწერა: ფრინველები არ უნდა
დავხიციოთ, არც ვინმეს უნდა მიუცეთ ნება, რომ მათ გამბრუ-
ლებას სული მუშალოს, რადგანაც ჩიტები ჩვენს მკობრებია.

— ააა! აკერ უოფილა, წიფელასე, აბა შენგდე, აი, იმ
ტოტსე წის. თითოთ უჩვენა გიგომ ვალიკოს. ვალიკომ მ-
როლა დაინახა ტოტსე შამუსე უფრო დიდი ნაცრის ფერი
ფრინველი.

გვიკულმა ემაწვილების სმა რომ გაიგანა, მესწვიტა მ-
ხილი, მაგრამ ისევე ძაღვ დაიწყო!

— ჩხ, ჩხუ, ჩხუ!.. — ჩაახველა კაცსაჯით და მოჭევა მ-
ხილს. მის გარშემო ხამი ტეის ჩიტი დაფრინავდა მუდამ. რა-
დესაც „თესე!.. კაფე“-ს დაიძახებდა, ინდოურსაჯით გაძლიდა
ფრთებს, ებებს გამობურავდა და შეინძრეოდა. ვალიკო გაკვირ-
ვებული უნძქროდა.

— ეს ჩიტები რად დაფრენენ მის გარშემო? — ჰკითხა გი-
გოს ვალიკომ.

— იმიტომ, რომ უკვირს ჩიტებს იმის მახილი, როგორც
შენ.

— ეს კარგი, მაგრამ „თესე და კაფე“-ო, — რატომ იძა-
ხის?

— ამ წუთში მოგახსენებ. ზამთრობით „თესე-კაფე“
თბილ ქვეუბნში ცხოვრობს; განაფხულსე ადრე ჩვენში მო-
ფრინდება და თითქოს მუძის აფრთხილებს: „თესე და კა-
ფე“-ო, გაუგებავი და დუთესავი უახები არ დასტოვო.

„თესე-კაფე“ მუშების მეგობარია; ადრე მოდის ხეხში, მუშებს არ შორდება, ეხანძი სულ თავსე დანძხის „თესე და კაფე“-ო. ამის ძხილის შესახებ თქმულება არის: თუ მუშის ბავობა—ეხან კაფეშდება; თუ ქალს—ანრეშუმი წაუსდებაო. ამიტომ ძამს და დედა უოველოვის დილა-ადრიან რამეს სჭამენ, არ კვავობონ „თესე-კაფეშ“-ო. წელს მეც ვავობე. მოწაფე რომ ბავობებს, თურმე კარგად ისწავლის. მასწავლებელი-კი ამბობს, რომ „თესე-კაფე“ გუგულის კალობა არისო.

ასე მოუთხრო გიგომ ვალიკოს გუგულის ამბავი.

დიდხანს ბახრობდენ წიფლის ძირში გიგო და ვალიკო და შემდეგ დაბრუნდენ სხლში. საუსმე აღარ მოჭკონებიანთ; ვალიკო მეტად გაიტაცა ტვის ნახვამ და სხვა-და-სხვა ფრინველებმა. გზა-გზა გიგომ ხეებსე იწუო ბცოცვა. ვალიკოს გული უსკდებადა; ეგონა—გადმოვარდება სიდან გიგო, დაიმსურევაო; მაგრამ გიგო ხეზე ციყვივით აღიოდა და ნამოდიოდა. მივიდენ სხლში. საუსმის შემდეგ იწუეს ბარში სეირნობა. გიგომ კაბცხო ვალიკო თავის მძა-ბიჭებს, ამხანაგებს; უამბობდა სოფლის ამბებს, ასწავლა ევაველების, ფრინველების და შწერების სასელები. ეოველ დილით წეაროზე დაიბნდენ ზიონ, საუსმის შემდეგ წაიღებდენ ტეეში ჟურნალ-წიგნებს და წეაროს ზიონდ კითხულობდენ. როცა კითხვით გულს იჯერებდენ, მოუვეებოდენ ერთმანეთს 'ხდაზარს, სენდასან ვალიკო გიგოს ქალაქს ბუწერდა; გიგომ უვეირდა და ამბობდა, ერთი ქალაქი თუ არ ვხახე, არ იქნებოა. ვალიკოც ჰზირდებოდა—წავიეხანო. ვალიკო სოფელში გასექდა, კადონიერდა, ხეზე ასვლა-ჩამოსვლა ისწავლა; მხლობულ მდინარეში იწუეს თვესების ჰერაც.

— ნეტავი აქ იუოს ხეხი კიმნაზია, — იტეოდა ვალიკო, — კარგან, სოფელში რომ ვცხოვრობდე. მაგრამ ძალე მოვიდა

სკოლაში წასულის დრო; უძველები შეუძნელებად დასრულდნენ. ივანეც მოვიდა შეილის წასაუკანად. ახალგაზრდის ორმაბაბის ვაღიკო ტირილით გამოეთხოვა სოფელს: გადაჭკოცნა გიგო, ეველა ტოლ-ბიჭები და ჩაუდა ეტლში. ივანეს შეეცოდა ვაღიკო, მიხვდა, რომ მას სოფლის და ძმა-ბიჭების მოძორება ეძნელებოდა და აღუთქვა: როგორც კესამენები გათადუდება, იმ წამსვე სოფელში გამოვიკსაენიო.

ი. სიხარულიძე.

(ვაგობელება).

III

იტ-ბელურბ განთქმულია
სიმდიდრით და ჰუნდობით.
ულეველი ქანება ბქეს,
მონაზარი თავეს თაულით.

მისს კადადობს არ ჰქავს ტოლი,
მორს უანსმის მისი ქება;
სტეკმონსა და მოუვარესა,
ვევლანს ერთად თავეს ველება.

კულ-კეთილსა, კონიერსა,
ზდილობ ც ბქეს მესაფერი.
ვევლანს უეუბრს, ვევლანს სწედლობს,
როგორც კაცი ღვთისნიერი.

როგორც იუა, ხვენმა მკ სავრმა
სასასლები შედგა ვენი.

მურიამ რომ შეუქუფა,
 ჩიტ-ბელურამ იცნო კლესი.

კახუნარდა, აფროსიალდა,
 ცხს ეწია სისხარულით.
 უაღურსა თვის შუქაღობელს,
 გარდაჭკიცხა სიუვარულით.

ჩიტმა უთხრა—ღღუჟანდაძმის
 რად არ მოსველ, რად არ მხასყ?
 შე უოველთვის თვალწინ მიდგა
 მხიარული შენი ხასყ.—

მადლობა ღმერთს, რომ მოსველი,
 ჩემო კარგო შეგობარო!

შენთვის არას დავიმურებ,
სიცოცხლეც რომ გავიმწარო.

მოეწონა გლესს ჩიტისგან
ამისთანა სიტყვა ტკბილი,
და სრულიად დავიწყე
ჭირი, მისგან გადახდილი.

ერთ ხანს დარჩა ბეღურასთან,
თავი კარგად შეინახა.
მელორისგან მინათითი
კაღბთიც-გი გამონახა.

მაგრამ აღარ მოეწონა,—
სიტყვა: „რად მინდა კაღბათა!
მევე დავეწხუ ამისთანას,
ან ვიედი ფარბათა.“

მიიხედა, მოიხედა:
ნახა ერთი კარგი ცული.
ეს-გი ძლიერ მოეწონა,
შეუყარდა მასზე გული.

მოეძნადა წასასვლელად,
ჩიტ-ბეღურას დაეთხოვა;
და კაღბთის მაკიურად
თვის შეკობბრს ცული სთხოვა.

ჩიტ-ბეღურა შეყოქმნა,
მაგრამ აღიქმა ვერ შესცვალა...

კლესს აწუქბ იგი ცული,
ხარჯიც მისცა, კზაც აწწაულა.

მიდის კლესი და თან მიაქეს
ჩიტ-ბედურას ნახუქარი.
მელორესს მიაშურა
და შეალო მზრდად კარი.

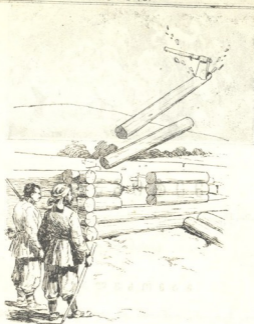
მელორემ რომ ცული ნახა,
კარკიაო, უთხრა კლესსა;
კალათა-კი ამის სჯობდა:
ზურს კაჭმეკდა უოჟელ დღესა.

ცულის უბრძნა მელორემა:
— აქ სასლები ბკვიძენე;
დატრიალდი შენებურად,
დაკვანსლე, დაკვამძვენე.

ცული უკავბ დბუბცურდა
და დთაღბ მხწრაფელ ხეები
იმბუე დღეს კადაჭიბ
მელორესს მან სასლები:

მელორემან უთხრა სტუმარს:
— აწ წაილე ესე ცული;
იცოდუ-კი, ბრ კაეიღო,
რამდენიც რომ მოკცენ ფული.

ცულმა კლესი დახსანლა—
კაუმართა სახლი, კარი.

მკერს თვალები დაუქნა,
კახსარა შეკობარი.

სურათ-მოდგართ რომ გაიგეს,
აუტოკდათ შურით გული.
შეკვანტნენ ცულის ჰატრონს,
შეაძლიეს ბლომად ფული.

ათასჯვარი ჰირობითა
ხუნი გლეხი მოატყუეს—
დიდის სნიდან დაბრიუვებულს,
საწუალს ცული გამოსტყუეს.

სტეფანე ძიმისტარიშვილი (კორტოზა).

(შემდეგი იქნება).

მეტიჩარა.

(ერთ-მოქმედებიანი პიესა, რუსულიდან გადმოკეთებული).

(დასასრული).

პ ა მ ო ს ვ ლ ა V.

(ტასო, ქეთევან, თინათინ და სხვა პანსიონერი ქალები).

- ტასიკო.** (თვალს ადევნებს ნინოს და ტასოს). წაუვიდა ჩვენი მეტიჩარა და ნატოც თან გაივლიდა.
- თინათინ.** რისთვის, ერთი მითხარი, ტასიკო, რისთვის გტყულებ შენ ნინო? მე მგონია, რომ იგი კარგი ქალია! როგორი დაშფოვნებული სახე აქვს. ამბობენ, მამა აუბდა ჭეჯესო. ნინოს დედამ იგი სასლვარ-გარედ წაიკვანა მოსარჩენად, სადაც მას ექიმი უწამლებსო; შენამდებელია, რომ ნინომ თავისი საკვარელი მამა სრულებით ვუღარ ნახოს. ხომ შეიძლება, რომ იგი სასლვარ - გარედ გადაიცივლოს. (ქალები ვაჟუმებულნი ღვანან ირგვლივ).
- ტასიკო.** (გაჯავრებული). ვინ გაამბო შენ ვეგანი?
- თინათინ.** (გაწითლდება და თავს ჩალუნავს). მე ვაპირებ, როგორ უამბობდა ნინოს ბიძა ჩვენ უფროსს ნინოს მამის შესახებ.

- ტასიკო.** (გულ-მოსული). სირცხვილია სეისი უური ს გღება.
- თინათინ.** (თავს იმართლებს). მე სრულადაც არ დამიგდია უური. ლიუბოვ კონსტანტინეს ასკლმა გამგზავნა უფროს-თან იმის საკითხავად, წაუღლო-თუ არა დღეს შესამე კამუთილის შემდეგ სასეირნოდ. მე წავედი სასტუმ-რო ოთახში და უცაბუდად მოვეკარი უური ლაზარაკს.
- ტასიკო.** სულ ერთია, უური სომ დავუტყუ; ფე, რა სირ-ცხვილია!
- უველანი.** (ერთად). რა არის, ტასო, რომ თინას ვერე ეჩხუბე-ბი. თინა სომ ამბობს, უცაბუდად მოვეკარი უურიო.
- ქეთო.** ქალებო! გვეოყათ ამდენი წხუბი. უკეთესია რა-მე ვიძღვროთ.
- უველანი.** ვიძღვროთ, ვიძღვროთ!

(დაიწყებენ მღერას)

გ ა მ ო ს ვ ლ ა VI.

(სიმღერას რომ გაათავებენ, შემოვა ნატო. იგი მიუახლოვდება ტასი-კოს, გადაეხვევა და ჰკოცნის).

- ტასიკო.** (შეშინებული). ნატო, საუფარელო, როგორ შემძინე. (გაკვირებული). მეტინარა სადღა არის?
- ნატო.** უფროსმა სასტუმრო ოთახში შეიწვია. მასთან ბიძა მოვიდა. (ხელს მოჰკიდებს ტასიკოს). წამოდი ჰატა-რა ხანი აქეთკენ, ტასიკო, რაღაც უნდა გითხრა. (მიჰყავს ტასიკო მოშორებით). ტასიკო, საუფარელო, შე-გიძლია ამისრული ერთი თხოვნა?
- ტასიკო.** რაშია საქმე?

ნატო. ნუ უძახი ნინოს მეტიზარას. მე ძალიან ვოსოვ აძახს. ძალიან სწეინს, როცა შენ მეტიზარას უძახი. სამინკული უბედური, უიღბლო გოგო ეოფილა სანუელი. ახლავე გაიძობ ეველაფერს იმის შესახებ.

(პანსიონერი ქალები მღერაან. ნატო ჩუმიდ ესაუბრება ტასიკოს, რომელიც გულ-მოდგინედ უგდებს ყურს)

ზ ა მ რ ს ზ ლ ა VII

(ქალები სიმღერას ათავებენ. შემოდის ნატო კოლოფით ხელში. კოლოფი ტკბილეულობით სავსეა; მეორე ხელში კალათა უკირავს; ხილით სავსე).

ნინო. (გაუბედავად მიმართავს ამხანაგებს). ბიძია შექმნევეწა, რომ გადმოგცემთ ეს ტკბილეულობა და ეს ვაშლები. ვოსოვთ მიიროვით.

პანსიონერი ქალები. მადლობას მოგახსენებთ, ნინო. (აიღებენ ვაშლებს და ტკბილეულობას).

ნინო. (გაუბედავად მიუახლოვდება ტასოს და ტკბილეულობას მიაწვდის).

ტასიკო (საშინლად აღელვებული წამოვიარდება ადგილიდან). არ მინდა, არა, ნინო, შენი ტკბილეულობა! შენ ისეც შემიუვარდი. (მოეხვევა და მაგრად ჰკოცნის. ნინოც სიხარულით კოცნითვე უპასუხებს).

ნატო. (სიხარულით ტაშს უკრავს). მადლობა ღმერთს, მადლობა ღმერთს. ახლა ჩვენნი საქმე კარგა წავა! დამყარდება მშვიდობიანობა ჩვენ სასწავლებელში. ნინო! ახლა სომ აღარ იტირებ? (მიუბრუნდება ტასოს). ტასიკო, შენც სომ აღარ გაიბუტები. აი, ასე სჯობია. თორემ სამინლად ვწუხდი, ნინოს ცრემლებს რომ უდქროდი. გავიქცეთ ახლა, მეგობრებო, დიუბოვ

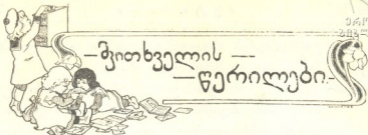
კონსტანტინეს ასულთან და ვამცნოთ ეს დიდად სასიხარულო და სასიამოვნო ამბავი.

ჰველანი. (ერთხელ) ვაშა! ვაშა! ვაშა! აღარ არის ჩვენში მეტი-
ნარა. იმის მკვივრად ცოცხლობს ჩვენი მეგობარი
ნინო! ვაშა! გაუიქცეთ. გაუიქცეთ, და ვამცნოთ ეს
სასიხარულო ამბავი მთელ ჩვენს კლასს... (შობიან).

(ფ • რ • დ ა).

ირაკლი ფერაძე.

წერილები რელაქსიის მიზართ.

ქ-ნო რელაქტორი!

შეუბრუნე თავდა თორმეტი მოწაფე „მანის კაუბორინ-
თის.“ ისინი აღთქმას სდებენ, რომ ფრინველთ არა თუ ბუ-
დე დაუძღონ, ან სხვა რამ სიანი მიაყენონ, ზირ-ოქით—ვე-
ლაფერში შემწეობა აღმოუჩინონ და კვდებიან ეს სხვებსაც ჩა-
ბკონონ.

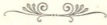
- 1) ალაფიკე ღაზრენტი. 2) არზუბე გიორგი. 3) ანდრო-
ნიკაშვილი გიორგი. 4) ვანსაჟე ალაქსანდრე. 5) დოლიძე
ძალუა. 6) ელისაშვილი ძალუა. 7) ეკორაშვილი მისხილი.
- 8) ვახიშვილი ლეონიდე. 9) წსიკვაძე გრიგოლ. 10) წსიკვა-
ძე ელისაბარ. 11) სუსუნი კლიმენტი. 12) სუსუნი მამია.
- 13) ქურდიანი ილია. 14) კინწურაშვილი ალაქსანდრე.
- 15) თოსაძე ნიკო. 16) სუციშვილი ნიკოლოზ. 17) ხირიკა-
შვილი ნიკოლოზ. 18) ცინცაძე სოლომან. 19) ჩიქოვანი ვე-
კანი. 20) ზაღლიშვილი ძალუა. 21) ყოჩიაშვილი გიორგი.
- 22) გვარდწითელი დავით. 23) გვარდწითელი დავით. 24) ეი-
ასაშვილი დავით. 25) ბარნიშვილი ანდრია. 26) ეიასაშვილი
დავით. 27) გომელაური ივანე. 28) საღარაძე ამბაკო.
- 29) ზატიაშვილი ილია. 30) თოფურიბ გრიგოლ. 31) ჩიკო-
ბაზა მისხილ. 32) სოსიტაშვილი დავით.

შ ა რ ა ლ ა.

(წარმოდგენილი პ. ნიორაძის-მიერ).

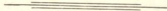
ნორს ზირუტეუს თავს უხმო მოსტერ,
ბოლოს დართე მისი მსკვანცი,
დაუძატე ის, ურითაც
არ იქნება არა არსი;
ერთად, —საჭმელ ბაღასთათის
არის ქვეყნად დანახარსი.

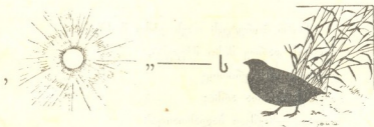
ციფრების ამოცანა.

(წარმოდგენილი გოგია წერეთლის-მიერ).

ჩვენ გვაქვს ამნაირად ნახატი უჯრები,
როგორც აქ არის ნახვენები, აგრეთვე გვაქვს
შემდეგი ციფრები: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7,
8, და 9. ეს ციფრები მოათავსეთ ამ უჯ-
რებში ისე, რომ უოველ მხარეს გამოვიდეს
თხუთმეტი (15).

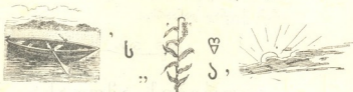

რ ე ბ უ ს ი.

კავშირი

პატარა
ბიჭის სა-
ხელი.

80-10 №-ში მოთავსებულ სახუმარო ამოცანების, შარადის და რებუსის აღსნა:

1. თვითონ არც ერთი მარცხელი არ ჩაუბ, ღობიო უნდა ჩა-
უბროთ ქოთანში. 2. ვუვლასე მუეი ნაცნობი ჭუაფს ფოსტის
დამტარებელს. 3. ესო. 4. გაუინული წყლის. 5. ვუვლასე
ღონიერი ცხოველი არის ღოკოკინა; თავის სახლი სურვით
დააქეს. 7. საუესე ბოთლებში.

შარადის—ბუდეშერი.

რებუსის—ნაცარ-ქექიანს თავის ნაცრით გატყენილი გუდა
ბკონდებოდა.

„ნაკადული“-ს რედაქციაში

ღ

წერბ-კითხვის სასოკადოების წიგნის ძაღაზიაში იეიდება
შემდეგი წიგნები:

- 1) ტომის თავგადასავალი,—თხ. მარკ ტვენისა, ფასი. 50 კ.
- 2) რას გვიამბობს ოთახი,—თხ. აენარიუსისა, ფასი. 20 კ.
- 3) დასურათებული ასაწყობი ანბანი,—ფასი. 1 20 კ.
- 4) სერუჯი და მარლეი,—საშობაო მოთბრობა, ჩარლზ
ლიკენისა, თარგმანი ნინო ნაკაშიძისა, ფასი . 25 კ.
- 5) დასურათებული საყმაწვილო მოთბრობები პ. კ. ან-
დერსენისა, ერ. სეტ. ტომპსონისა, გ. ინსაინისა
და რ. კიპლინგისა, ფასი 30 კ.
- 6) ბავშვობა და სიურმე,—მოთბრობა ლევ ტოლსტო-
ისა, თარგმ. ნინო ნაკაშიძისა, ფასი 60 კ.
- 7) ორი მხატვარი,—თარგმანი დ. ავალიანისა, ფასი . 15 კ.
- 8) სამშობლო ბუნების სარკე, დასურათებული საყმა-
წვილო მოთბრობები,—ივანე ელიაშვილისა, ფასი. 30 კ.
- 9) ამხ. „ციხკრის“ გამოცემა,—ლევ ტოლსტოის მო-
თბრობები, ფასი 5 კ.
- 10) შობა, მოთბრობა გურიის ცხოვრებიდან,—ნინო ნა-
კაშიძისა, ფასი 5 კ.
- 11) ახალგაზრდა მეფის სიზმარი და დევი—ეგოისტი,
ორი მოთბრობა ოსკარ უაილდისა, თარგმ. ივ.
მაჭავარიანისა, ფასი 5 კ.
- 12) სამშობლო ბუნების სარკე,—ივ. ელიაშვილისა, ფ. 30 კ.

1913 წ. მიიღება ხელის მოწერა

დასურბათებულ საემბწვილო ჟურნალ

„ნაკადულ“-ზე

◆ წილიწადი მიცხრა ◆

ჟურნალი გამოვა ჩვეულებრივი პროგრამით, საგანგებოდ არ-
ჩეულ სარედაქციო კომისიის ზელმძღვანელობით; მონაწილე-
ობას ღებულობენ ჩვენი ცნობილი მწერლები ღ პედაგოგები.

წლიურად ხელის მომწერლებს მიეცემათ:

24 წიგნი „ნაკადულისა“ **12** წიგნი „ნაკადულისა“
მცირე წლოვანთათვის. მოზრდილთათვის.

1913 წელს წლიური ხელის მომწერნი ორივე გამოცემისა სა-
ჩუქრად მიიღებენ ამერიკელ მწერალ ქალის პარიეტ ბიჩერ
სტოუს რომანს ზანგთ: განთავისუფლების დროიდან, „ბი-
ძია თომას ქოხი“-ს სრულ თარგმანს. წიგნში იქნება 80-ზე
მეტი სურათი და ჩართული იქნება ავტორის სურათი და
ბიოგრაფია.

თარგმანის რედაქცია და ინგლისურ ღედანთან შედარება იკი-
სრა ილია ნაკაშიძემ.

ფასი ჟურნალისა: წლიურად ორივე გამოცემა—5 მ. ნა-
ხევარ წლით—3 მან., ცალკე-ცალკე მცირე წლოვანთათვის
24 წიგნი—3 მან., მოზრდილთათვის **12 წიგნი**—3 მან.
ფულის შემოტანა შეიძლება ნაწილ-ნაწილადაც.

ხელის მოწერა შეიძლება

ტფილისში—„ნაკადულის“ რედაქციაში, ზუბაღაშვილის სახ.,
გოლოვინ. პრ. № 8. Редакция „Накадули“, Головинский
пр., № 8, და წერა-კითხვის საზოგადოების წიგნის შაღაზიაში, სასა-
ხლის ქუჩა. ქუთაისში—ისიდორე კვარაცხელიანს, შ. ჟუხნიშვი-
ლიან და თ. შთაურთაშვილიანს. სამტრედიისში—ივანე კვადკაიო-
ვან და ვლ. ნაგვალაძესთან. ფოთში—თეოდოლე კანდელაკთან.
ბათუმში—ენ. სოფიო ნაკაშიძესთან, ტროფიმ იხასრამაძესთან და
ანასტასია ღომინაძესთან. ოზურგეთში ღ ღანჩხუთში—ღეო იმ-
ნაძესთან. თელავში—ფანო შატაშვილიანს. ახალ-ციხეში—კონ-
სტანტინე გვარამაძესთან. ბაქოში—ფასიდ ხველევაძიანთან, ნინო
კვალაშვილიან და ივანე კვალაშვილიანს. გორში—ნინო ღომპურთან
და ქეთევან ჟავახიშვილიანს. სოხუმში—ენ. შარამ ანჩაბაძესთან.
კიათურაში—ივანე კომედაურთან. ვანჯაში—პ. აზობაძესთან.
ერევანში—კ. ოდიშარიაშთან. სიღნაღში—ნ. ახმეტელაშვილიანს.
ყარსში—ივ. სავთაშვილიანს. აღექსანდროპოლში—ს. შატბე-
რაშვილიანს. როსტოვში—მ. კვამიაშვილიანს.

რედაქტორი ნინო ნაკაშიძე.

გამომცემელი თავ. პავლე იოსების-ძე თუშანიშვილი.